

РЕШЕНИЕ

№ 4136

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2265** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], ул. „6-та“ №2 и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, чрез адв. Т., срещу Национална агенция по приходите (НАП), за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 2436 лева, представляващи направени разходи за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване пред районен и административен съд на Наказателно постановление (НП) № 343115-F377791 от 22.06.2018 г., издадено от директора на ТД на НАП С., ведно със законната лихва в размер на 118.34 лв. за периода от 22.10.2020 г. до 08.03.2021 г., както и законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на исковете на 08.03.2021 г. и сторените по делото разноски.

В исковата молба се поддържа, че посоченото НП е отменено със съдебно решение на СРС, НО, 102-и състав, по нахд № 12350/2018 г., влязло в сила на 22.10.2020 г. За осъществяване на процесуално представителство и защита пред СРС срещу НП е използвана специализирана професионална помощ на адвокатско дружество, за което било заплатено възнаграждение в размер на 2436 лв. по фактура № 5483/28.06.2018 г. С това ищецът претендира, че са изпълнени предпоставките по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за имуществени вреди общо в размер на 2436 лв., ведно

със законната лихва от датата на влизане в сила на решението на СРС и сторените в настоящето производство разноски.

Ответникът Национална агенция по приходите оспорва исковата молба, чрез юрк.А. в писмен отговор от 19.05.2021 г. Поддържа, че претендираният за заплатен размер на адвокатско възнаграждение не съответства на минималния размер по чл.18, ал.2 от Наредба № 1/2004 г., вкл. при липса на представен списък по чл.80 ГПК и липса на данни как е изчислен размерът на възнаграждението. Сочи липса на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между НП и заплатения хонорар, който бил заплатен доброволно от дружеството. Твърди, че в сумата не следва да се включва заплатеният ДДС от 406.00 лв. по фактура № 5483/28.06.2018 г., тъй като дружеството – ищец е регистрирано по ЗДДС и от справка-декларация за м.юни 2018 г. се установява, че ДДС е приспаднато. Претендира за отхвърляне на иска и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез своя представител, дава писмено заключение за основателност на исковата претенция.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от изисканото нахд № 12350/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 102-ти състав, същото е образувано по жалба на [фирма] срещу НП № 343115-F377791 от 22.06.2018 г., издадено от директора на ТД на НАП С., с което на дружеството на основание чл.180в, ал.1 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 50 000 лв. за нарушение на чл.176в, ал.6 ЗДДС.

В кориците на делото на СРС (л.49) се съдържа пълномощно, с което [фирма] е упълномощило Адвокатско дружество „Р. и съдружие“ да осъществява процесуално представителство пред СРС по нахд № 12350/2018 г. Представена е и фактура № 5483/28.06.2018 г., издадена от Адвокатско дружество „Р. и съдружие“ на стойност 2436 лв. с ДДС и основание „Обжалване, процесуално представителство и защита срещу НП № 343115-F377791 от 22.06.2018 г. пред СРС“ (л.52), както и платежно нареждане от 02.07.2018 г. за същата сума. В две открити съдебни заседания пред СРС, на 20.11.2018 г. и 12.02.2019 г. дружеството-жалбоподател пред СРС е представлявано от адв. Ц. П., преупълномощена от Адвокатско дружество „Р. и съдружие“. Представени са писмени бележки от адв. Ц. П. за Адвокатско дружество „Р. и съдружие“. С решение № 20198828 от 15.09.2020 г. на СРС, НО, 102-и състав, по нахд № 12350/2018 г. е отменено НП № 343115-F377791 от 22.06.2018 г., издадено от директора на ТД на НАП С.. Решението е влязло в сила като необжалвано на 22.10.2020 г.

Предвид установените факти, съдът формира следните правни изводи:

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявените главни иски с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост:

1. наличие на административен акт и неговата незаконосъобразност, установена с влязло в сила съдебно решение;
2. наличие на причинена вреда и нейния размер;
3. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат.

В случая, не е спорна първата предпоставка – с влязло в сила съдебно решение е отменено НП № 343115-F377791 от 22.06.2018 г., постановено при и по повод изпълнение на административно-наказателна дейност. Въвеждането на възможност за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН с новата разпоредба на чл.63, ал.3 ЗАНН (Д.в. бр.94 от 29.11.2019 г.) е след датата на последното по делото съдебно заседание пред СРС на 12.02.2019 г. когато за дружеството-жалбоподател последно е съществувала възможност да претендира разноски, поради което очевидно новата разпоредба на чл.63, ал.3 ЗАНН не е могла да бъде използвана пред СРС за обезщетяване на сторените съдебни разноски съобразно чл.8, ал.3 ЗОДОВ. Производството пред СРС се развива по правилата на НПК (чл.84 ЗАНН), поради което е изцяло неоснователно възражението на ответника за липса на представен списък по чл.80 ГПК при невъзможност пред СРС да се претендират разноски към 12.02.2019 г. Липсва законова уредба, която задължава страните по договора за правна помощ и съдействие да укажат начина на изчисление на адвокатското възнаграждение, договорено в условията на договорна свобода по чл.9 ЗЗД.

Със съдебното решение спорът е решен в полза на ищеца – жалбоподател в производството по ЗАНН, респ. противната страна (НАП), неоснователно предизвикала с поведението си правния спор, следва да понесе гражданската отговорност за разноски. В този смисъл са задължителните указания в Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС - при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. При този изход на съдебния спор на обезщетяване подлежат сторените във всяка фаза на съдебното производство разноски за адвокатско възнаграждение.

Вярно е, че ползването на адвокатска помощ не е задължителна предпоставка за обжалване на НП, но е обичайна практика. Логично и разбираемо е да се прибегне до ползване на експертни правни знания във връзка със съдебното оспорване на неблагоприятния санкционен акт. Потърсената адвокатска помощ и заплатеният адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно

постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновен и че неговите права са накърнени неправомерно от административно-наказващия орган.

По силата на чл.36, ал.1 Закона за адвокатурата (ЗА) адвокатският труд е възмезден. Разпоредбата на чл.36, ал.2 ЗА изисква размерът на възнаграждението да бъде справедлив, обоснован и не по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа. Към датата на представения пред СРС договор за правна защита и съдействие са в сила съответни редакции на чл.18, ал.2 от Наредба № 1/2004 г. на минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредба № 1/2004 г.), според които за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. При наложена имуществена санкция в размер на 50 000 лв. размерът на адвокатското възнаграждение по чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004 г. е 2030 лв., което е данъчната основа на възнаграждението по фактура № 5483/28.06.2018 г., издадена от Адвокатско дружество „Р. и съдружие“ на стойност 2436 лв. Минималното адвокатско възнаграждение от 2030 лв. напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора пред СРС, поради което възражението на ответника за неговото намаляване е неоснователно.

Според мотивите на ТР № 1/2017 г. на ОСС на ВАС „спазвайки принципа на справедливост и съразмерност, следва да се присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - за "обоснованост и справедливост", т.е. възнаграждението да е съразмерно на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството. В случая, тези изисквания са спазени, като адвокатското възнаграждение е определено в минимален размер. Начисляването на ДДС върху данъчната основа не е основание за отпадане на данъка от присъжданото възнаграждение.

Съдът възприема цитираната от ищеца в писмената му защита съдебна практика, според която се касае за две различни правоотношения (гражданско-правно по присъждане на обезщетение и административно по ЗДДС), поради която е невъзможна компенсация между двете. В този смисъл са напр. определение № 109 от 18.02.2016 г. по ч. т. д. № 1983/2015 г., ТК, I ТО на ВКС, решение № 7583 от 21.05.2019 г. по адм. д. № 14567/2017 г. на III отд. на ВАС, решение № 14459/23.11.2020 г. по адм.д.№ 330/2020 г. на III отд. на ВАС, решение № 17527/19.12.2019 г. по адм.д.№ 2737/2019 г. на III отд. на ВАС.

Тази сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на отменителното съдебно решение на 22.10.2020 г. съгласно т.4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. №3/2004 г. на ОСГК на ВКС.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените разноски за държавна такса в размер на 25 лв. На същото основание, претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв., което е близо до минималното по чл.8, ал.1, т.2 от Наредба №

1/2004 г., следва да се присъди на ищеца, доколкото отговаря на фактичката и правна сложност на спора.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], ул. „6-та“ №2 и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за имуществени вреди в размер на 2436 лв., представляващи направени разходи за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване пред СРС на Наказателно постановление № 343115-F377791 от 22.06.2018 г., издадено от директора на ТД на НАП С., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 22.10.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл.10 ал.3 ЗОДОВ сторените в настоящето производство разноси в размер на 625 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: